

1. Kapitola

Linda Vašáková se vznášela.

Na kratičký okamžik měla pocit, že se jí zastavilo srdce. Země se ztratila v hlubině a ona stoupala výš, výš a výš... přes padlý kmen stromu.

Okamžik nato dosedla zpátky na zem a uháněla lesem na hřbetě mladé laně. Stromy se kolem nich míhaly jen jako zelenavé skvrny. Linda zavrtala prsty

hluboko do laní srsti. Pevně se jí držela a společně se proháněly mezi křovinami a stoupaly přes kameny.

Nad hlavou jí zachrastilo listí. Linda se podívala vzhůru a uviděla po větvích poletovat veverku.

Na jejím hřbetě seděla drobounká víla, za kterou se ve větru pohupoval dlouhý hnědý cop. Veverka hopsala z větve na větev a bez potíží vystačila Lindině lani.

Linda se předklonila a pobízela laň k běhu. Víla udělala totéž.

Před nimi se objevila malá mýtina. Uprostřed ní stál vysokánský javor, větší než všechny ostatní stromy v lese. Z dálky se zdálo, jako by se jeho větve třpytily a pohybovaly. Mohly za to zástupy víl, které se kolem stromu hemžily jako včelky kolem úlu. Javor měl i své jméno – strom Domova – a stál v srdci Hvězdné roklinky, vílího světa v Zemi Nezemi.

Linda na lani zamířila ke stromu Domova. Ani se nemusela podívat vzhůru a věděla, že víla na veverce je jí v patách.

Pár metrů od stromu veverka Lindinu laň předběhla. Přistála na větvi a zastavila přesně ve chvíli, kdy Lindina laň zůstala stát před rozložitými kořeny stromu Domova.

Linda se rozesmála. „Zase jsi mě porazila, Fauno!“ zvolala na vílu na veveřce.

„Co bych to byla za zvířátkovou vílu, kdybych nevyhrála závod s Nemotorou?“ usmívala se Fauna.

Linda seskočila z laně a posunula si na nose svoje velké brýle. Bylo jí jedno, jestli vyhraje. Největší radost přece byla sama jízda na lani, cítit, jak zatačí, přesně když chtěla zatočit a vědět předem, kdy laňka vyskočí. Ve skutečném životě tam, co chodila do školy a bydlela s rodiči, neměla Linda žádné domácí zvířátko, dokonce ani hloupou zlatou rybkou. Ale tady v Zemi Nezemi si hrála na schovávanou s divokými zajíci. Naslouchala zpěvu potáplic. Kolébala na rukou maličká ježčí mládátka. Věci, o kterých se jí nikdy ani nesnilo, tady byly na denním pořádku.

Zatímco Fauna seskočila z veverky a přistála lani na hlavě, Linda poplácala laň po zádech. Zašeptala jí něco do ucha. Laň sklonila hlavu, jako by přikývla. Potom se otočila a odhopsala pryč do lesa.

„Cos jí řekla?“ zajímala se Linda.

„Řekla jsem, že příště na ní pojedu já a ty dostaneš veverku,“ zažertovala Fauna.

„Kéž bych tohle taky uměla,“ povzdechla si Linda.

Fauna zvedla obočí: „Jezdit na veverce? Nemyslíš, že jsi na to trochu velká?“

Linda se rozesmála: „Ne, chtěla bych se naučit mluvit jelením jazykem.“

„Musíš se umět plazit, než začneš skákat,“ odvětila Fauna.

„Cože musím?“ nechápala Linda.

„To je takové pořekadlo zvířátkových víl,“ vysvětlila Fauna. „Znamená, že musíš začínat pomalu. Mluvit s vysokou zvěří je ošemetné. Jeleni dovedou pěkně nadělat kvůli přízvuku. Teď pojďme zkusit, jak jsi daleko s myším jazykem.“

Linda soustředěně zkrabatila čelo a vypískla: „*Ííí-ííí!*“

Fauna totiž Lindu učila, jak hovořit řečí myši. Až doteď se ale Linda naučila jen jediné vypísknutí. Volně přeloženo znamenalo: „Jak se daří vašim vousekům?“

Dvě mléčné myši, které čenichaly nedaleko od nich, zvedly hlavičky a otočily je k Lindě.

„To nebylo špatné,“ přikývla Fauna. „A teď si zkusíš zavolat támhle toho sýkoráčka.“ Ukázala na buclatého malého ptáčka usazeného na větvi.

„Ale... já sýkorštinu neumím!“ namítla Linda.

„Ta je snadná,“ řekla Fauna. „Jen udělej tohle.“ Našpulila rty a vydala zaštěbetání, které znělo asi jako: *týdl dý týdl dý dý*. „Zkus to.“

Linda se ze všech sil snažila Faunu napodobit. Našpulila rty a hvízdla. Ale výsledkem bylo jen jedno smutné *ffú!*

K jejímu velkému překvapení však ptáček přiletěl k ní a posadil se jí na prst.

„Jak jsem to dokázala?“ nechápala Linda. Pak si všimla Faunina smíchu. „Počkej chvílku. To *ty* jsi ho zavolala, že?“

„A co když jo?“ odpověděla Fauna s rozpustilým úsměvem. „Kdyby nechtěl, nepřiletěl by. Zvířátka tě mají ráda, Lindo. Řekla bych, že se z tebe stává Nemotora s opravdovým talentem na zvířátka.“

Linda se začervenala.

Fauna vytáhla z kapsy slunečnicové semínko. Podala ho sýkorce, ta si ho vzala do zobáčku a odletěla pryč.

„Hm, taky už mám hlad,“ nadhodila Fauna. „Nepodíváme se, co pro nás dneska vykouzlily víly pekařky?“

Linda zavrtěla hlavou. „Já musím najít ostatní holky. Uvidíme se později.“

„Jasně,“ odpověděla Fauna. „Mám dojem, že je tu jedno drozdí hnízdo, ve kterém potřebují

trochu pomoci s líhnutím. Možná bys mi mohla píchnout.“ Zamávala Lindě a odletěla.

Linda se ve výborné náladě vydala přes louku. V uších jí ještě zněla Faunina pochvala. *Nemotora s opravdovým talentem na zvířátka*. Linda si nemohla pomoci a musela se usmát, kdykoli si na to vzpomněla.

Třeba má pravdu, říkala si v duchu. *Třeba mám opravdu talent na zvířátka*.

Než přišla s kamarádkami do Hvězdné roklinky, nepřipadala si Linda nikdy nijak zvláštní. Nebyla ani krásná jako její kamarádka Mia, ani statečná jako kamarádka Katka. Nebyla dobrá ve sportech a ani ve škole nedostávala ty nejlepší známky. No, ve skutečnosti si Linda nebyla jistá, jestli je dobrá vůbec v něčem.

To se ale změnilo, jakmile začala trávit čas se zvířátkovými vílami. Linda se učila, jak naslouchat zvířátkům, jak je sledovat a naslouchat jim. A měla na to opravdu talent!

Nemotora s opravdovým talentem na zvířátka.

Zvláštní svištění nad hlavou přimělo Lindu zvednout zrak. Zastavila a sledovala prolétající hejno plameňáků. Milovala pohled na bledě růžové ptáky na jasně modrém pozadí nebe. Plameňáci patřili k vůbec prvním stvořením, která v Zemi Nezemi spatřila, a pohledu na ně se nikdy nenabažila.

Linda pokračovala přes louku a dorazila k potůčku Živobylu. Tam konečně našla Katku, Miu a Gábi, svoje kamarádky, se kterými se do Země Nezemě dostala. Pouštěly lodičky s vodními víly. Drobouneké víly v červených,

zlatých a zelených lodkách z listí se nechávaly unášet proudem, zatímco dívky jim foukáním zajišťovaly vítr do plachet.

Byla mezi nimi i pihovatá kudrnatá víla jménem Prila. To ona vlastně způsobila, že se dívky do Země Nezemě dostaly. Její talent byl v celé Hvězdné roklince zcela jedinečný. Dokázala totiž cestovat do světa lidí a zase zpátky pomocí pouhého mrknutí oka. Jednoho dne takhle docestovala až na dvorek Mii a Gábi a bezděky dovedla všechna čtyři děvčata s sebou zpět do Hvězdné roklinky.

Prila zjistila, že neumí dívky mrknutím dostat zpátky domů, a tak je víly z Hvězdné roklinky přijaly mezi sebe. Už to bylo několik dnů – anebo týdnů? Linda si nebyla jistá. V Zemi Nezemi čas plynul podivně: každý den svítilo sluníčko a nikdo tu nevyrostl ani nezestárnul.

„Ahoj Lindo,“ pozdravila ji Mia. „Kde jsi byla?“

„Jezdila jsem po lesích s Faunou,“ odpověděla Linda.

Katka vstala a oprášila si kolena džín. „Říkaly jsme si, že bychom se došly podívat na Kamennou lebku, jen abychom viděly, jak vypadá,“ navrhla Lindě. Katka si totiž dala za cíl prozkoumat každický koutek v Zemi Nezemi.

„Prila říkala, že bychom tam mohly vidět mořskou pannu!“ přizvukovala Gábi vzrušeně. Gábi bylo teprve pět let, ale byla každým coulem stejně dobrodružná duše jako její kamarádky.

„Nebudeme tam dlouho,“ dodala ještě Mia. „Dnes večer bude vílí tanec a já bych určitě chtěla být zpátky včas. Víly tkadlenky mi slíbily, že mi do vlasů zapletou jasmín!“

„Chceš jít s námi?“ zeptala se Katka.

Linda zaváhala. Chtěla jít se svými kamarádkami, ale současně chtěla i sledovat líhnutí ptáčků s Faunou. V Zemi Nezemi se dělo tolik zajímavých věcí! Někdy nebylo snadné se rozhodnout, čemu dát přednost.

A vtom dívky uviděly, jak k nim přilétá víla. Když se přiblížila, poznaly v ní Nebi. Klobouček

z růžového okvětního plátku měla na hlavě nakřivo a vypadala, že sotva popadá dech.

„Hledala jsem vás, holky, už úplně všude!“
vydechla. „Je čas!“

„Čas na co?“ nechápala Katka.

„Země Nezemě se zase dala do pohybu,“
odpověděla Nebi.

Dívky se na sebe vyděšeně podívaly. Věděly, co to znamená. Byl čas, aby se vrátily domů.